

Sygn. akt: I C 1100/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: Anna Szwed

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 maja 2015 r. w W.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w K.

przeciwko (...) Publicznemu (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Publicznego (...) w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w K. kwotę 19.698,12 zł (dziewiętnaście tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt osiem złotych i dwanaście groszy) wraz z odsetkami w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, za okres od dnia 11 lipca 2014 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;
3. zasądza od pozwanego (...) Publicznego (...) w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w K. kwotę 3.408,- zł (trzy tysiące czterysta osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 2.400,- zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1100/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 lipca 2014 r. (data prezentaty) (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą K. - reprezentowany przez pełnomocnika (pełnomocnictwo – k. 5) wniósł o zasądzenie od (...) Publicznego (...) w W. kwoty 19.803,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, iż pozwany zawarł z nim umowę w zakresie sprzedaży i dostawy gazów medycznych oraz usług polegających na transporcie i korzystaniu urządzeń technicznych powoda służących do przechowywania gazów. Powód podniósł, iż wykonał przypadające na niego zobowiązanie i wystawił dwie faktury, które nie zostały do chwili obecnej uregulowane. **(pozew - k. 1-26).**

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 4 listopada 2014 r. w sprawie I Nc 9851/14/N Sąd Rejonowy dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 19.803,36 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.664,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, albo wniósł w tym terminie sprzeciw do sądu. **(nakaz zapłaty - k. 27)**

W dniu 27 listopada 2014 r. (data nadania- k.47) pozwany (...) Publiczny (...) w W. reprezentowany przez dyrektora (informacja krs –k.45) wniósł od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw. Pozwany podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej Sądu wskazując na § 14 umowy. Ponadto pozwany przyznał fakt korzystania z usług powoda i ich wykonania. Jednocześnie podniósł, że żądanie odsetek ustawowych nie jest zasadne jednak, bowiem do roszezeń powoda zastosowanie ma art. 7 ustawy z dnia 12 czerwca 2003 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. Nr 139, poz. 1323 ze zm.) w myśl którego wierzycielowi przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę, określanej na podstawie art. 56 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 z późn. zm.). Z uwagi na powyższe pozwany wniósł o oddalenie powództwa w kwocie 105,24 zł oraz dalszych odsetek ustawowych liczonych od kwoty należności głównej. Pozwany wniósł o rozłożenie na raty świadczenia oraz nie obciążania kosztami procesu (**sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 31-46**).

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa- Nowej Huty w Krakowie stwierdził swą niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie. (**postanowienie – k. 51**).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. i (...) Publiczny (...) w W. łączyła umowa nr (...) z dnia 18 grudnia 2013 roku dotycząca sprzedaży i dostawy gazów medycznych z dzierżawą butli. (**bezsporne, umowa - k. 16-20**).

W związku z realizacją łączącej strony umowy, w dniu 18 kwietnia 2014 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. dostarczył kontrahentowi 2 sztuki butli medycznych I. i wystawił fakturę VAT nr (...) 782 696 na kwotę 19.698,12 zł z terminem płatności w dniu 17 maja 2014 r. (**bezsporne, potwierdzenie dostawy – k.26, faktura – k. 24-25**).

(...) Publiczny (...) w W. nie uregulował należności wynikającej z faktury. (**bezsporne, sprzeciw - k.32**).

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości, w tym co do ich rzetelności i autentyczności. Sąd oparł się również na okolicznościach przyznanych przez strony, które zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają przeprowadzenia dowodów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Bezsporne pomiędzy stronami pozostawały okoliczności podnoszone w toku niniejszego postępowania. Pozwany nie kwestionował istnienia wierzytelności powoda w kwocie 19.698,12 zł wynikającej z zawartej umowy i wystawionej faktury, jaki i terminu płatności. Jediną kwestią sporną pozostawał zarzut pozwanego co do możliwości żądania przez powoda odsetek ustawowych.

Nie ulega wątpliwości, że pozwany nie wykonał należycie zobowiązania, bowiem nie dokonał zapłaty należności wynikającej z umowy i faktury.

W ocenie Sądu zarzut pozwanego co do nieprawidłowości dochodzenia przez powoda odsetek zasługuje na uwzględnienie, bowiem zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2013, poz. 403 ze zm.):

- powód jest przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.

- pozwany jest podmiotem publicznym wymienionym w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.), tj. jednostką sektora finansów publicznych.

Pozwany jest też podmiotem leczniczym - samodzielnym zakładem opieki zdrowotnej - wymienionym w art. 4 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz.U. z 2013 r. poz.217).

Zatem do umowy łączącej strony ma zastosowanie art. 8 ust.1 ww. ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych zgodnie z którym, w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny wierzycielowi bez wezwania przysługują **odsetki w wysokości odsetek za zwłokę, określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa**, za okres od dnia wymagalności świadczenia do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie;
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie albo wezwaniu, o którym mowa w art. 6 ust.2 i 3.

W myśl ust. 2 ww. artykułu termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 30 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, **a w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2-4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, termin ten nie może przekraczać 60 dni.**

Z uwagi na powyższe nie zasługiwało na uwzględnienie żądanie powoda w zakresie odsetek odstawowych.

Powód żądał odsetek od dnia wniesienia pozwu (tj. od dnia 11 lipca 2014 roku) do dnia zapłaty. Sąd nie znalazł podstaw, aby tak sformułowanego żądania w zakresie daty wymagalności odsetek nie uwzględnić. Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził kwotę 19.698,12 zł wraz odsetkami w wysokości odsetek za zwłokę, określanej na podstawie art. 56 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 z późn. zm.) od dnia 11 lipca 2014 r. do dnia zapłaty.

W punkcie 2 wyroku Sąd oddalił powództwo pozostałym zakresie.

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwany wniósł o rozłożenie zadłużenia na raty. Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Uprawnienie to przysługuje Sądowi nie w sytuacjach wyjątkowych, ale w szczególnie uzasadnionych, tj. takich, w których ze względu na sytuację finansową spełnienie zasądanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione. Wskazać należy, iż rozłożenie świadczenia na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. W chwili decydowania o rozłożeniu na raty, Sąd ma bowiem na względzie całe świadczenie wraz z narosłymi odsetkami za opóźnienie. Sąd zważył również, iż zastosowanie ww. art. 320 k.p.c. nie może prowadzić do rażącego pokrzywdzenia wierzyciela, niewątpliwie bowiem intencją wniesienia pozwu o zapłatę jest uzyskanie od pozwanego należnego świadczenia.

Nie ulega wątpliwości, że środki finansowe jakie otrzymuje pozwany od Narodowego Funduszu Zdrowia nie są adekwatne do jego potrzeb, co utrudnia utrzymanie pozwanemu płynności finansowej. Jednakże w ocenie Sądu, zła sytuacja finansowa pozwanego w tym konkretnym przypadku nie daje podstaw do rozłożenia zasądanego świadczenia na raty. Na uwadze należy mieć również interes powoda, oczekującego na spełnienie świadczenia. Nie ulega zaś wątpliwości, iż sytuacja w której wierzyciel przez wiele miesięcy pozbawiony jest należnej mu zapłaty za towar, rzutuje na jego własną płynność finansową a tym samym prowadzenie działalności gospodarczej. Zatem w ocenie Sądu, rozłożenie na raty spłaty zadłużenia wobec pozwanego nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach przedmiotowej sprawy.

Stosownie do art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.).

W niniejszym przypadku to pozwany jest tą stroną, która niemal w całości przegrała proces, zatem to on jest zobowiązany zwrócić poniesione koszty stronie przeciwnej.

W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi opłata wniesiona od pozwu w kwocie 991 złotych, wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 2.400 złotych (§ 2 w zw. z § 4 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych (art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, Dz.U. Nr 225, poz. 1635 z późn. zm., w zw. z pkt IV załącznika do tej ustawy). Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie 3 wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.